

РЕШЕНИЕ

№ 11820

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. Х.

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разглежда докладваното от АСПАРУХ ЕМ. Х. Гражданско дело № 20221110169089 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по подадена от Г. Т. Л. искова молба, насочена против ЗАД „Д.Б.ж.з.“ АД, с която е предявена искова претенция с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 15000.00лв. – неимуществени вреди, причинени от ПТП, настъпило на 17.08.2018г., около 17.00часа в гр. София, по вина на водача на лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК, ведно със законна лихва от 17.07.2019г. до окончателно изплащане на сумата.

Ищецът извежда съдебно предявените си права при твърдения, че на 17.08.2018г., около 17.00часа водачът на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК причинил виновно ПТП, като движейки се в гр. София, по бул. „Сливница“ с посока на движение към от бул. „Княгиня Мария Луиза“ към ул. „Опълченска“ в района на кръстовището с бул. „Христо Ботев“, предприел маневра завой наляво не от най-лявата пътна лента, като не пропуснал движещия се отляво на него лек автомобил „Киа Спортидж“ с ДК № С **** ХХ, при което причинил ПТП и вследствие на удара лек автомобил „Тойота Ярис“ се отклонява вляво и удря намиращата се на тротоара на спирката на градския транспорт Г. Л.. Сочи се, че от удара ищцата е изпаднала в безсъзнание, като след идването и в съзнание изпитвала силни болки в областта на глезена. При медицински прегледи в УМБАЛ „Пирогов“ била констатирана контузия на глезена /скъсани връзки/, за което била поставена шина на десния глезен. Излагат се съображения, че във връзка с произшествието ищцата е търпяла болки и страдания и изпада в психическа тревожност, което от своя страна е довело до посещение на психолог на 27.09.2018г., който констатирал наличие на стрес, както и липса на преработка на емоционалното преживяване. Излагат се подробни съображения за задълбочаване на здравословното състояние на Лапкова. Прави се искане да се постанови решение, с което ответникът, в качеството му на застраховател на лекия автомобил, чийто водач виновно е причинил произшествието, да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 15000.00лв., обезщетение за неимуществени вреди, ведно с законна лихва от 17.07.2019г. до окончателно изплащане на сумата.

В срока по чл.131, ал. 1 ГПК по делото е постъпил отговор, с който се излагат съображения за допустимост, но неоснователност на заявената претенция, като същата

се оспорва по основание и размер. Оспорва се вината за произшествието да е единствено на водача на застрахования при ответника лек автомобил, като се поддържа, че произшествието е настъпило в причинна връзка с неправомерно поведение на ищцата, която се твърди да е нарушила разпоредбата на чл. 108, ал. 1 ЗДвП, като е навлязла внезапно на пътното платно, като е формулирано възражения за съпричиняване в тази насока. Оспорва се причинната връзка между ПТП-то и травматичните увреждания на ищеца. Оспорват се и механизма на произшествието и размера на претендираното обезщетение, както и претенцията за лихва.

Съдът, като съобрази становището на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявена е искова претенция с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ.

С доклада по делото съдът е приел за съвместно разглеждане релевираното от ответника възражение за съпричиняване на уврежданията от ПТП - то в резултат от поведението на ищеца, изразяващо се в нарушение на чл. 108, ал. 3ДвП – внезапно навлизане в пътното платно.

По иска с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ.

Фактическият състав на правната норма на чл. 432, ал. 1 КЗ урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените имуществени и неимуществени вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключило договор за застраховка "Гражданска отговорност", обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните две групи предпоставки: 1/ застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и 2/ наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между делинквента и застрахователя – ответник.

С доклада по делото, съдът е обявил за безспорен и ненуждаещ се от доказване фактът, че към датата на настъпване на процесното ПТП лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество застраховател.

Не е спорно по делото, че на 17.08.2018г., на територията на гр. София, е настъпило ПТП, при което ищцата е претърпяла телесни увреждания.

Спорен е механизмът на настъпване на произшествието.

След анализ на приобщените по делото писмени доказателства, показанията на разпитания по делото свидетел П. П. /водач на застрахования при ответника лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК/ и заключението на вещото лице по допуснатата и изготвена съдебно-автотехническа експертиза, съдът изведе следния механизъм на настъпване на произшествието, а именно: на 17.08.2018г., около 17.00часа, свидетелят П. П., управлявайки лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК в гр. София, по бул. „Сливница“ с посока на движение от бул. „Княгиня Мария Луиза“ към ул. „Опълченска“, на кръстовището с бул. „Христо Ботев“, предприема завой наляво, при което реализира ПТП с движещия се от лявата му страна лек автомобил „Киа Спортидж“ с ДК № С **** ХХ, като вследствие на удара лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК променя траекторията си на движение, отклонява се надясно, удря се в предпазната мантинела, като удря и намиращия се на тротоара ищец Г. Л..

Така изведеният механизъм намира опора в приобщените по делото писмени

доказателства, в частност изисканите и приобщени по делото материали по изготвената административна преписка от СДВР – Отдел „Пътна полиция“, показанията на разпитания по делото свидетел - П. П. - водач на застрахования при ответника лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК, който по време на разпита си /протокол л. 77/ посочи, че при опит да направи ляв завои го е ударил намиращия се встрани от него лек автомобил, активирали са се въздушните възглавници, загубил е видимост, след което установил, че автомобилът е спрял на пешеходния мост на бул. „Сливница“ и бул. „Христо Ботев“. Свидетелят посочи, че след като е слезъл от автомобила е видял жена, която е имала рана на крака. Съдът кредитира показанията на свидетеля, като последователни, хронологично издържани и кореспондиращи с останалия доказателствен материал. В унисон с изведения механизъм е и заключението на вещото лице по изготвената съдебно-автотехническа експертиза, което съдът кредитира като пълно, мотивирано и изготвено от лице, притежаващо нужния опит и професионална квалификация.

Вината на водача на застрахования при ответника лек автомобил се предполага по силата на оборима законова презумпция / чл.45, ал.2 ЗЗД /, която поради липсата на проведено обратно доказване от страна на ответника, е необорена и следва да бъде приложена. Вината на водача на застрахования при ответника лек автомобил намира опора и в приложените материали от преписката на КАТ, от които е видно, че на същия е наложена глоба, като наказателното постановление, след оспорване по реда на инстанционния контрол, е влязло в сила на 12.02.2019г.

Не е спорно, че действията на водача на „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК представляват граждански деликт. От заключението на вещото лице по изготвената съдебно-медицинска експертиза се установява, че в пряка причинна връзка с произшествието ищецът Г. Л. е претърпяла травматично увреждане – контузия на дясна глезенна става, като медикобиологичния характер на увреждането е временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

От заключението на вещото лице по СМЕ и показанията на свидетеля М.Д. /протокол л. 103/ се доказва по делото пълно и главно от ищеца, че във връзка с уврежданията, причинени от процесното ПТП е търпяла неимуществени вреди, болки и страдания, които са в пряка причинна връзка с процесното ПТП, поради което ответното дружество, в качеството му на застраховател на делинквентата ѝ дължи застрахователно обезщетение.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Критериите за определяне на размера му са вида и обема на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените болки и страдания, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението – така т. II от ППВС № 4/23.12.1968 г.

При определяне размера на обезщетението, съдът съобрази, че съгласно заключението на вещото лице по допуснатата СМЕ в пряка причинна връзка от произшествието, ищецът е претърпял травматични увреждания - *контузия на дясна глезенна става, като медикобиологичния характер на увреждането е временно разстройство на здравето, неопасно за живота*, обстоятелството, че е проведено консервативно лечение с поставяне на гипсова имобилизация на дясната глезенна става. Съдът съобрази и становището на експерта, че при нормално протичане на лечебния процес, без усложнения, периода на възстановяване при такъв вид увреждания е 5 седмици, че перспективата за в бъдеще е добра, че състоянието на увредения глезен става добро, както и че вещото лице не е установило данни за дегенеративни промени в процесната дясна глезенна става.

При определяне размера на обезщетението съдът съобрази и заключението на вещото лице по изготвената съдебно - психиатрична експертиза. Експертът е посочил, при ищеца Л. е било налице разстройство на адаптацията със смесено нарушение на

емоциите и поведението, вследствие на претърпените увреждания от ПТП-то, претърпяла е болки и страдания, продължили около 3 месеца, като към момента на изготвяне на заключението експертът е посочил, че е останал неприятен спомен. Вещото лице е посочило, че Г. Л. двукратно е посещавала психолог.

По изложената аргументация, след като съобрази изпитаните от ищцата болки и страдания, тяхната продължителност, вида и характера на телесните увреждания, благоприятните прогнози за пълно възстановяване, както и периода, необходим за възстановяване, съдът намира, че ответното дружество следва да заплати на ищцата обезщетение в размер на 10 000.00лв. / десет хиляди лева/, който размер съответства и на социално икономическите условия в страната съществуващи към датата на настъпване на произшествието. Настоящият съдебен състав намира, че претенцията над уважената част от 10 000.00лв. до максимално предявения размер от 15000.00лв. или за разликата от 5000.00лв., следва да бъде отхвърлена, като неоснователна, при съобразяване характера на причинените телесни увреждания, периода за пълно възстановяване на същите и положителната прогноза за пълно възстановяване на ищцата.

Тук е систематичното място съдът да разгледа релевираното от ответника възражение за съпричиняване на уврежданията от ПТП - то в резултат от поведението на ищеца, изразяващо се в нарушение на чл. 108, ал. 1 ЗДвП.

Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен / така ТР № 1 от 23.12.2015 г. по т. д. № 1/2014 г., ОСТК на ВКС/.

Съдът намира възражението за съпричиняване за неоснователно, доколкото същото остана недоказано по делото от страна на ответното дружество. Точно обратното водачът на застрахования при ответника лек автомобил по време на разпита му заяви, че Л. е била на тротоара.

В обобщение следва извода, че претенцията на ищеца за неимуществени вреди се явява частично основателна за сумата от 10 000.00лв.

По искането за присъждане на лихва за забава.

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ, отговорността на застрахователя е обусловена от отговорността на прекия причинител на увреждането. При задължение от непозволено увреждане, деликвентът се смята в забава и без покана и дължи лихва от деня на увреждането /чл. 84, ал. 3 ЗЗД/. Разпоредбите на новия КЗ /в сила от 01.01.2016 г./, обаче, предвиждат, че застрахователят дължи лихва за забава от един по-късен момент. Съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ, застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати: *1/ изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 КЗ, 2/ изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3.* Съгласно чл. 106, ал. 3 КЗ, когато ползвателят на застрахователната услуга е увредено лице по застраховки "Гражданска отговорност" или трето ползващо се лице по други застраховки, застрахователят го уведомява за доказателствата, които той трябва да представи за установяване на основанието и размера на претенцията му. Допълнителни доказателства може да се изискват само в случай че необходимостта от тях не е можела да се предвиди към датата на завеждане на претенцията и най-късно в срок 45 дни от датата на представяне на доказателствата, изискани при завеждането по изречение първо. Чл. 496, ал. 1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по

претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции.

На л. 16 по делото е приложено копие на молба вх. № 2201/17.07.2019г., депозирана от ищеца пред дружеството застраховател за изплащане на застрахователно обезщетение.

По изложената аргументация ответникът е в изпаднал в забава след изтичане на 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 КЗ, тоест от депозиране на молбата на 17.07.2019г., или ЗАД „Д.Б.ж.з.“ АД е в забава за изплащане на претендираното обезщетение, считано от 08.08.2019г.

По разноските:

При този изход на спора, с оглед уважената и отхвърлената част на заявената претенция, следва да бъдат разпределени разноските по делото.

От представения на гърба на л. 8 по делото договор за правна защита и съдействие е видно, че адв. С. е оказал безплатна правна помощ на ищеца, респективно на основание чл. 38 ЗАДв., ответникът следва да му заплати адвокатско възнаграждение с оглед уважената част на иска.

Дължимото се адвокатско възнаграждение с оглед размера на заявената искова претенция, на основание чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 1750.00лв. Доколкото по делото са проведени три открити съдебни заседания, на основание чл. 7, ал. 9 от Наредбата за третото съдебно заседание на адв. С. следва да си признаят още 250.00лв. или минималният размер на дължимото се адвокатско възнаграждение е 2000.00лв. без ДДС и с ДДС 2400.00лв

С оглед уважената част на претенцията ответникът следва да заплати на адв. С. адвокатско възнаграждение в размер на **1600.00лв. с ДДС.**

На ответника следва да се признаят разноски в размер на 1100.00лв., от които 900.00лв. – депозит за вещи лица по трите допуснати експертизи, 100.00лв. – депозит свидетел и 100.00лв. – юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, с оглед отхвърлената част на исковата претенция, ищецът следва да заплати на ответното дружество разноски в размер на **366.67лв.**

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да заплати по сметката на СРС дължима държавна такса с оглед уважената част на иска в размер на 400.00лв. и 400.00лв. – дължими се депозити от ищеца по допуснатите експертизи с оглед уважената част на иска, доколкото ищцата е освободена от такси и разноски /определение л. 18 по делото/.

В обобщение, следва извода, че ответникът, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, следва да заплати по сметката на СРС, сумата от **800.00лв.**

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, /адрес/, да заплати на Г. Т. Л., ЕГН ***, на основание чл. 432, ал. 1 КЗ, сумата от 10 000.00лв. / десет хиляди лева/ - обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, в резултат на травматични увреждания / контузия на дясна глезенна става, представляваща**

временно разстройство на здравето, неопасно за живота /, получени като пряка и непосредствена последица от ПТП, настъпило на 17.08.2018г., около 17.00часа, в гр. София, на кръстовището на бул. „Сливница“ и бул. „Христо Ботев“, по вина на водача на лек автомобил „Тойота Ярис“ с ДК № СВ **** КК, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законна лихва от 08.08.2019г. до окончателно изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ иска, в частта, за сумата от 5000.00лв.** / пет хиляди лева / разликата над уважената част до максимално претендирания размер, **като неоснователен.**

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК 200299615, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., да заплати на адв. Я. В. С. от САК, сумата от 1600.00лв. с ДДС – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ищеца с оглед уважената част на иска.

ОСЪЖДА Г. Т. Л., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. ал. 8 ГПК, да заплати на ЗАД „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК 200299615, сумата от **366.67лв.** – разноски с оглед отхвърлената част на иска.

ОСЪЖДА ЗАД „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК 200299615, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати по сметката на Софийски районен съд, сумата от 800.00лв.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____